

(1932 – 2012)

MUSTAFA BİRLİK

USTAFA BİRLİK Ağabey, İzmir'in en meyvedar ağaçlarından birisidir. Çok uzun süredir İzmir'de ikamet eden Birlik ağabey aslında Konya-Beyşehirlidir ve 1932 doğumludur. Nüfusta 1930 yazar. Mustafa Sungur Ağabey İzmir'e hemen her gelişlerinde, "İzmir'de Mustafa Birlik saff-ı evveldir, herkeste emeği ve hissesi vardır" der, taltif eder. İzmir'de esnafılık yapan Birlik ağabeyimiz, çok defa Üstad Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmiştir. O, herkesin korktuğu, çekindiği bir devirde Pathlıcı Yokuşu'ndaki evini hizmete açmış, çoluk çocuğuyla, dükkânıyla hizmete koşmuş bir kahramandır. Mustafa Birlik ağabey, 1912 senesinde 80 yaşında iken İzmir'de vefat etti.

Bu fakire de, ilk defa Nur dersine gitmek, 1968 senesinde Mustafa Birlik ağabeyin Pathlıcı Yokuşu'ndaki evinde nasip oldu. Derse Necmi İlgen ağabeyle beraber Basmane semtinde bulunan çantacı dükkânından gidecektik. Dükkâna gittim fakat o akşam Çantacı Necmi ağabeyin misafiri gelince bana: "Sen Kemeraltı Camii Kütüphanesine git, orada Saim (Atlıhan) Ağabey var, benim gönderdiğimi söyle, o seni Birlik ağabeyin evine götürür" dedi. Bu şekilde Saim ağabeyle beraber ilk dersime Birlik ağabeyin evine gitmiştik. İzmir'de benim gibi çok sayıda genç Birlik ağabeyin ya evinden ya dükkânından geçmiştir... Hulusi, Sungur, Bekir Berk ve daha nice ağabeyleri de ilk defa Birlik ağabeyin evinde görmek, tanımak nasip olmuştu bana. Birlik ağabeye Hz. Üstad'la görüşmelerini veya başka hatıralarını anlatmasını defalarca istihham ettimse de, "Benim prensibim değil" dediğinden dolayı maalesef kendisinden özel bir kayıt yapamadım... Ancak umumî derslerdeki konuşmalarından bazı kayıtlar alabildim:

BEDİÜZZAMAN: İZMİR BENİM NAZARIMDA MÜHİMDİR

"1956 idi galiba... Beyşehirli olduğum için, oradan dönüştü, Isparta'ya Üstad Hazretlerine uğrayacağım; ama yolda lâstik falan patladı, yatsıdan sonra Isparta'ya gelebildik... Yani Üstad Hazretlerine gelme şansımız azaldı. Gittim, Nuri Benli ağabeyin otelinden Selahattin'i aldım, Mustafa Ezener ağabeyin evine gittim. Yokuşu... Dinar'a gitmiş, dönmemiş. Oradan Hüsrev ağabeye gittik. Hüsrev ağabeyle münasebetimiz çok iyi, fevkalâde iyiydi.

"Oradan Üstad hazretlerinin evine geldik. Kapıyı çaldım, merdivenlerden ses gelmeye başladı, Ceylan Ağabey aşağı doğru iniyordu, Hüsnü kardeş kapıyı açtı. Bayram, Tahiri ağabeyler, sonra Sungur Ağabey de geldi. Vakitsiz gelindi mi, hele yatsıdan sonra, imkânsız, Üstad kabul etmez... Sungur ağabeyle çok görüştüğüm için dedim ki: 'Sungur Ağabey, ben Üstad'a geldim.' Sungur Ağabey: 'Yatsıdan önce Üstad'ımız kabul etmiyor, hele yatsıdan sonra imkânsız!' dedi.

"Neyse, Sungur Ağabey Üstad'a söylemiş. Üstad, 'Yalnız Mustafa gelsin' demiş. Çıktım yukarıya... Üstad'ımız yatağında ve Evrad-ı Bahâiye'yi okuyor. O gece de kandil-i şerif... Bitirinceye kadar da konuşmadı. 'Ne zaman aklıma Mustafa gelse, hayalime sen gelirsin. Ben seni çok merak ettim, görmek için İzmir'e gelecektim. Masraflar benden...' dedi. Ben de: 'Üstad'ım, ben bir masraf yapmadım, Beyşehir'den geliyorum zaten.' O zaman Üstad'ımız dedi ki: 'Kardeşim! İzmir benim nazarımda mühim... Çünkü İzmir, Orta Doğu'da ve Balkanlar'da masonların merkezidir. İzmir ticarî bir merkez olarak Anadolu'ya ahlâkı yayan bir yerdir. Eğer orada Ahmet Fevzi ve sizler olmasaydınız, benim gelmem lazımdı oraya!"

O gün böyle geçmişti...

RİSALE-İ NUR'UN PARASI BEYTÜLMALDİR, YENMEZ!

"Emirdağ'da Üstad'ı ziyaret etmiştik. Lem'alar da (1957'de) yeni basılmıştı. Üstad, Zübeyir ağabeye dedi ki: 'Mustafa'ya 25 tane Lem'alar verin ve yüzde 5 benim hissemden düşün.' Ben: 'Üstad'ım ben esnafım, be-

nim ihtiyacım yok' dedim. 'Keçeli sen sus...' dedi. Tekrar Zübeyir ağabeye aynı şeyleri söyledi. Tekrar ben itiraz ettim. Üstad tekrar: 'Keçeli! sen sus...' dedi. Üçüncü defa Üstad, Zübeyir ağabeye söyledi. Sonra bana: 'Keçeli! sen itiraz etme... Risale-i Nur'un parası beytülmaldir, yenmez, yemek haramdır!' dedi. Sonra: 'Senin bir kısım zayıfların var ve olacak, ben onlar için sana veriyorum, kendi yemen için değil...' dedi.

"Ben bunu cemaate intikal ettirmekle şunu söylemek istiyorum: Hepimiz fâniyiz, bugün yarın hepimiz gideceğiz, bu hususta çok hassas olmak lazım, geçimi bu yola intikal ettirmemek lazım... Ben 1954'ten 1969'a kadar Risale-i Nur sattım. Risale-i Nur parasının ayrı cüzdanı, ayrı defteri vardı; o paraları ayrı koydum. Mahkeme-i Kübra'da hepsinin hesabını vereceğiz. Her sene muhakkak olarak, mesela bir İhlâs Risalesi 40 kuruş, Lem'alar 15 lira, Mesnevî-i Nuriye 15 lira... O parayla her sene muhakkak iki bin, üç bin, dört bin lira açık verdiğim olurdu. Emniyet gelir, alır götürür; mahkeme iade kararı verir, emniyet iade etmezdi. Mesela, memur bir kardeş 20 liralık Sözler alır, 10 lira verir, kalan 10 lirayı verinceye kadar tayini çıkar unuttur giderdi. Onun için Üstad'ın, 'Senin zayıfın var ve olacak' dediği buydu zaten...

"Biz elhamdülillah hayatımız boyunca 1956'dan bu yana Risale-i Nur parasından bir kuruş boğazımızdan geçirmemeye, sermayemize katmamaya gayret ettik. Hz. Üstad'a gittiğim zaman verdiği o bir lira veya 25 kuruş vardı ya, onu da sermayeme katmadım. Bunu hem tarih huzurunda, hem vicdanî olarak söylemiş oldum..."